

C-155/24. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2024. február 28.

A kérdést előterjesztő bíróság:

College van Beroep voor het bedrijfsleven (Hollandia)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2024. február 27.

Fellebbezők:

Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit

Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport

Philip Morris Benelux BV

Philip Morris Investments BV

JT International Company Netherlands BV

Vereniging Nederlandse Sigaretten- & Kerftabakfabrikanten

Van Nelle Tabak Nederland BV

British American Tobacco International (Holdings) BV

Ellenérdekű fél:

Stichting Rookpreventie Jeugd

Az alapeljárás tárgya

Az alapeljárás tárgyát a Stichting Rookpreventie Jeugd (alapítvány a fiatalok dohányzás megelőzéséért, a továbbiakban: Stichting) által a Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteithez (élelmiszer- és fogyasztási termékeket ellenőrző hatóság, Hollandia, a továbbiakban: NVWA) azíránt benyújtott kérelem képezi,

hogy az utóbbi ügyeljen arra, hogy a holland piacon kínált füstszűrős cigaretták rendeltetésszerű használat esetén megfeleljenek a 2014/40/EU irányelv 3. cikke által előírt cigarettánkénti kátrány-, nikotin- és szén-monoxid-kibocsátási szinteknek (a továbbiakban: legmagasabb kibocsátási szintek).

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

Az EUMSZ 267. cikk alapján előterjesztett jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyát a 2014/40 irányelv 3. és 4. cikkének értelmezése képezi. E két rendelkezésből együttesen az következik, hogy a vállalkozások nem hozhatnak forgalomba vagy gyárthatnak olyan cigarettákat a tagállamok területén, amelyek kibocsátási szintje túllépi a 2014/40 irányelvben meghatározott, az abban előírt ISO-szabványok alapján mért legmagasabb kibocsátási szinteket.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni a 2014/40/EU irányelv 4. cikkének (1) bekezdését, hogy az Európai Unió Hivatalos Lapjában közzé nem tett ISO-szabványokra semmiképpen nem lehet hivatkozni a jogalanyokkal, többek között a Stichtinggel szemben, tehát akkor sem, ha az érintett jogalanynak lehetősége volt arra, hogy e szabványokat megismerje és (ellenérték fejében) megkapja?

2) A 2014/40/EU irányelv 3. cikkének (1) bekezdésében meghatározott, kátrányra, nikotinra és szén-monoxidra vonatkozó legmagasabb kibocsátási szintek érvényesítéséhez való jog megvonásának tilalmaként kell-e értelmezni azt a körülményt, hogy az irányelv 4. cikkének (1) bekezdésére – amennyiben ez a rendelkezés az Európai Unió Hivatalos Lapjában közzé nem tett ISO-szabványokra utal – nem lehet hivatkozni a jogalanyokkal szemben?

3) Úgy kell-e értelmezni a „kibocsátások” fogalmának a 2014/40/EU irányelv 2. cikkének 21. pontjában foglalt meghatározásában szereplő „rendeltetésszerű felhasználása” kifejezést, hogy az emberi dohányzási szokásokhoz való lehető legjobb közelítésre kerül sor, minek körében ebben az esetben a mérés során figyelembe kell venni a cigaretta-füstszűrő mikrométerű szellőzőlyukainak legalább részleges elfedését és/vagy a füst mennyiségét és gyakoriságát, vagy az említett kifejezés csak a cigaretta égési folyamat útján történő fogyasztásának módját jelenti?

4) Ha a 2014/40/EU irányelv 4. cikkének (1) bekezdésében említett ISO-szabványok a harmadik kérdésre adott válaszra tekintettel nem alkalmasak a kibocsátási szintek mérésére: a) Ebben az esetben ahhoz vezet-e a 2014/40/EU irányelv által kitűzött, a közegészség, különösen a fiatalkorúak egészsége védelmének magas szintjére irányuló cél, hogy a jogbiztonság és az alkalmazandó jogszabály meghatározottságának elvével nem ellentétes, hogy a dohánygyártókkal szemben egy alternatív mérési módszerre hivatkoznak?

Ha a jogbiztonság és az alkalmazandó jogszabály meghatározottságának elvére tekintettel a 4) a) kérdésre igenlő választ kell adni:

4) b) Lehetőségük van-e a tagállamoknak arra, hogy maguk határozzanak meg vagy alkalmazzanak – adott esetben csak átmeneti jelleggel – egy alternatív mérési módszert, és arra a dohánygyártókkal szemben (is) hivatkozzanak, valamint

4) c) hogyan viszonyul egy alternatív mérési módszer alkalmazása a 2014/40/EU irányelv által kitűzött, (teljes) harmonizációra és a belső piac zavartalan működésének elősegítésére irányuló célhoz?

5) a) Egy alternatív mérési módszer alkalmazásának szükségessége esetén továbbra is teljeskörűen alkalmazni kell-e a 2014/40/EU irányelv 3. cikkének (1) bekezdése szerinti legmagasabb kibocsátási szinteket?

Az 5) a) kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

5) b) Lehetőségük van-e a tagállamoknak arra, hogy maguk határozzanak meg vagy alkalmazzanak – adott esetben csak átmeneti jelleggel – alternatív legmagasabb kibocsátási szinteket, és azokra a dohánygyártókkal szemben (is) hivatkozzanak, valamint

5) c) hogyan viszonyul az alternatív legmagasabb kibocsátási szintek alkalmazása a 2014/40/EU irányelv által kitűzött, (teljes) harmonizációra és a belső piac zavartalan működésének elősegítésére irányuló célhoz?

6) a) Ha a tagállamoknak lehetőségük van arra, hogy egy alternatív mérési módszert határozzanak meg vagy alkalmazzanak, és arra hivatkozhatnak a dohánygyártókkal szemben, akkor ahhoz vezet-e a 2014/40/EU irányelv által kitűzött, a közegészség, különösen a fiatalok egészségének védelmének magas szintjére irányuló, ezen irányelv 23. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett cél, hogy a Hollandia területén forgalomba hozott cigarettákat ki kell vonni a piacról, amíg nem kerül sor új mérési módszer meghatározására, és így nem állapítható meg, hogy a cigaretták rendeltetésszerű használat esetén megfelelnek-e a legmagasabb kibocsátási szinteknek?

A 6) a) kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

6) b) Ebben az esetben igényt tarthatnak-e a dohánygyártók átmeneti időszakra?

7) Ha a tagállam alternatív mérési módszert – és adott esetben alternatív legmagasabb kibocsátási szinteket – határozott meg vagy alkalmaz, akkor igényt tarthatnak-e a dohánygyártók olyan átmeneti időszakra, amelyben alkalmazkodhatnak ehhez az alternatív mérési módszerhez és az esetleges alternatív legmagasabb kibocsátási szintekhez?

A hivatkozott uniós jogi rendelkezések és az Európai Unió Bíróságának hivatkozott ítélkezési gyakorlata

2014/40/EU irányelv (a továbbiakban: irányelv), (8) és (51) preambulumbekzdés, a 2. cikk 10. és 21. pontja, a 3. cikk (1) és (2) bekezdése, a 4. cikk (1) és (3) bekezdése, valamint a 23. cikk (2) bekezdése

Az Európai Unió Alapjogi Chartája, 24. és 35. cikk

2022. február 22-i Stichting Rookpreventie Jeugd és társai ítélet (C-160/20, EU:C:2022:101; a továbbiakban: Stichting Rookpreventie ítélet)

2007. december 11-i Skoma-Lux ítélet (C-161/06, EU:C:2007:773; a továbbiakban: Skoma-Lux ítélet)

A hivatkozott nemzeti jogszabályi rendelkezések és nemzeti ítélkezési gyakorlat

Wet van 10 maart 1988, houdende maatregelen ter beperking van het tabaksgebruik, in het bijzonder ter bescherming van de niet-roker (a dohányzásnak különösen a nemdohányzók védelme érdekében történő korlátozására irányuló intézkedésekről szóló, 1988. március 10-i törvény), 1., 14. és 17a. cikk

Besluit van 14 oktober 2015, houdende samenvoeging van de algemene maatregelen van bestuur op basis van de Tabakswet tot één besluit (a dohánytörvényen alapuló általános közigazgatási intézkedések egységes rendeletbe foglalásáról szóló, 2015. október 14-i rendelet), 2.1. cikk

Regeling van de Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport van 10 mei 2016 houdende regels inzake de productie, de presentatie en de verkoop van tabaksproducten en aanverwante producten (a dohánytermékek és kapcsolódó termékek gyártására, kiszérelésére és értékesítésére vonatkozó szabályokról szóló, 2016. május 10-i közegészségügyi, jóléti és sport államtitkári rendelet), 1.1. és 2.1. cikk

A Rechtbank Rotterdam (rotterdami bíróság, Hollandia) 2020. március 20-i határozata (ECLI:NL:RBROT:2020:2382)

A Rechtbank Rotterdam (rotterdami bíróság) 2022. november 4-i határozata (ECLI:NL:RBROT:2022:9297)

A College van Beroep voor het bedrijfsleven (gazdasági tárgyú közigazgatási jogviták fellebbviteli bírósága, Hollandia) 2012. április 3-i határozata (ECLI:NL:CBB:2012:BW2472)

Az Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (az államtanács közigazgatási bíráskodási csoportja, Hollandia) 2011. február 2-i határozata (ECLI:NL:RVS:2011:BP2750)

A tényállás és az alapeljárás rövid bemutatása

- 1 A cigarettáknak az irányelv 3. cikkének (1) bekezdésében előírt legmagasabb kibocsátási szintjeit olyan módszer alapján határozták meg, amelyről tudományos körökben túlnyomórészt úgy vélekednek, hogy az felel meg leginkább a cigaretták rendeltetésszerű használatának. A Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (nemzeti közegészségügyi és környezetvédelmi intézet, Hollandia; a továbbiakban: RIVM) által 2018-ban elvégzett vizsgálatok azonban azt mutatják, hogy e legmagasabb kibocsátási szintek jelentős mértékű túllépésére kerül sor, amikor a cigaretták kibocsátását az úgynevezett Canadian Intense módszer alapján mérik.
- 2 A Stichting azt kérte az NVWA-tól, hogy vonassa ki a piacról azokat a füstszűrős cigarettákat, amelyek a Canadian Intense módszer alapján végzett mérések során nem felelnek meg e legmagasabb kibocsátási szinteknek. 2018. szeptember 20-án az NVWA elutasította a Stichting kérelmét. A Stichting közigazgatási jogorvoslati kérelmet nyújtott be ezzel szemben, amelyet a 2019. január 31-i határozattal elutasított. A Stichting ezt követően keresetet indított e határozattal szemben a Rechtbank Rotterdam (rotterdami bíróság, a továbbiakban: Rechtbank [bíróság]) előtt. 2022. március 20-án a Rechtbank (bíróság) előzetes döntéshozatal céljából az irányelv 4. cikke (1) bekezdésének érvényességére és értelmezésére vonatkozó kérdéseket terjesztett a Bíróság elé.
- 3 A Stichting Rookpreventie ítéletben a Bíróság megállapította, hogy azokra az ISO-szabványokra, amelyekre az irányelv 4. cikkének (1) bekezdése utal, nem lehet hivatkozni a jogalanyokkal szemben, mert e szabványokat nem tették közzé az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (a továbbiakban: Hivatalos Lap). A Bíróság véleménye szerint a nemzeti bíróság feladata annak meghatározása, hogy a legmagasabb kibocsátási szintek mérésére ténylegesen használt módszerek megfelelnek-e az irányelvnek, anélkül hogy figyelembe vennék ezen irányelv 4. cikkének (1) bekezdését.
- 4 A Rechtbank (bíróság) ennek megfelelően a 2022. november 4-i határozatában kimondta, hogy az ISO-szabványokra nem lehet hivatkozni a Stichtinggel szemben, és hogy az irányelvben a legmagasabb kibocsátási szintek meghatározására használt módszer nem felel meg ezen irányelvnek, mert ez a módszer nem méri a cigaretták rendeltetésszerű használata esetén keletkező kibocsátás szintjét. Ezért nem állapítható meg, hogy a Hollandiában értékesített füstszűrős cigaretták megfelelnek-e a legmagasabb kibocsátási szinteknek. A Rechtbank (bíróság) helyt adott a keresetnek.
- 5 A fellebbezők fellebbezést nyújtottak be a kérdést előterjesztő bírósághoz e határozattal szemben. A Stichting csatlakozó fellebbezést nyújtott be. 2023 elején az RIVM az NVWA megbízásából a WHO TobLabNet SOP 01 (Standard operating procedure for intense smoking of cigarettes) módszer alapján mérte meg a kibocsátási szinteket. Ezek az eredmények is a legmagasabb kibocsátási szintek túllépését mutatták.

Az alapeljárásban részt vevő felek főbb érvei

- 6 A Stichting véleménye szerint az irányelv 4. cikkének (1) bekezdésében előírt ISO-szabványok nem veszik kellőképpen figyelembe a rendeltetésszerű használatot. Ez arra vezethető vissza, hogy az irányelvben használt módszer nem veszi figyelembe, hogy egy cigarettát hogyan szívják el a gyakorlatban, mégpedig hogy a füstszűrőben található apró lyukakat elfedik az ajkak és az ujjak.
- 7 A Stichting, az NVWA és a Staatssecretaris (államtitkár, Hollandia) úgy véli, hogy az irányelv 2. cikkének 21. pontjában szereplő „rendeltetésszerű felhasználása” kifejezés a cigarettafüst belélegzése útján történő cigarettafogyasztásra utal a lehető legjobban közelítve az emberi dohányzási szokásokhoz. A dohányos az ujjával és ajkaival elfedi a cigaretta-füstszűrőben található apró szellőzőlyukakat, és így mélyebben és gyakrabban lélegzik be. A mérési módszernek figyelembe kell vennie ezt.
- 8 A Philip Morris Benelux BV, a Philip Morris Investments BV, a JT International Company Netherlands BV, a Van Nelle Tabak Nederland BV és a British American Tobacco International (Holdings) BV (a továbbiakban együtt: dohánygyártók) szerint ezzel szemben az említett kifejezés kizárólag a cigaretta égésére és az ennek révén keletkező füstre utal, és ezért nem kell figyelembe venni az apró szellőzőlyukak elfedését. A dohánygyártók e tekintetben a „cigaretta” fogalmának az irányelv 2. cikkének 10. pontjában szereplő meghatározására hivatkoznak.
- 9 A dohánygyártók továbbá azt az álláspontot képviselik, hogy a „valakivel szemben hivatkozni” kifejezés valamilyen kötelezettséggel, nem pedig a kibocsátási szintek érvényesítéséhez való jog megvonásával függ össze, mégpedig az előírt kibocsátási szabványoktól függetlenül. Valakivel szemben való hivatkozás csak akkor áll fenn, ha az érintett személyt valamilyen kötelezettség terheli. A 3. és 4. cikk szerinti kötelezettségek kizárólag a dohányipari gyártókat, importőröket és forgalmazókat terhelik, a Stichtinget nem. A Stichting következőképpen nem származtathat jogokat e cikkekből.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem indokolásának rövid bemutatása

- 10 Az alapügyben központi jelentőséggel bír, hogy megvalósul-e az irányelvben meghatározott legmagasabb kibocsátási szintek túllépése. A kérdést előterjesztő bíróság rámutat arra, hogy a 3. és 4. cikk nem minden szempontból egyértelmű, és hogy a Stichting Rookpreventie ítélet rendelkező részének értelmezése során nehézségekbe ütközik. A kérdést előterjesztő bíróság számára ezenkívül az sem egyértelmű, hogy fel lehet-e lépni a dohánygyártókkal szemben jogérvényesítési intézkedésekkel.
- 11 **Először** az a kérdés merül fel a kérdést előterjesztő bíróság számára, hogy miként kell értelmezni „a jogalanyokkal szemben általában véve” kifejezést. Ez annak meghatározása szempontjából bír jelentőséggel, hogy kivel szemben lehet

hivatkozni az irányelvben meghatározott ISO-szabványokra. A Stichting Rookpreventie ítéletben a Bíróság megállapította, hogy bár e szabványokra hivatkozni lehet a vállalkozásokkal szemben (52. pont), a jogalanyokkal szemben azonban általában véve nem a Hivatalos Lapban való közzététel hiánya miatt (48., 51. és 73. pont). E kifejezésnek az ítéletben való következtetlen használatára és az ítélet különböző nyelvi változataira tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság számára nem egyértelmű, hogy ez a kifejezés azt jelenti-e, hogy az ISO-szabványokra „a jogalanyokkal szemben általában véve”, tehát az „általánosságban vett” jogalanyokkal szemben nem lehet hivatkozni, vagy pedig olyan szabványokról van szó, amelyekre a jogalanyokkal szemben főszabály szerint, tehát általában véve nem lehet hivatkozni.

- 12 A kérdést előterjesztő bíróság ezenkívül azt is meg szeretné tudni, hogy az ISO-szabványokra mégis lehet-e hivatkozni a jogalanyokkal szemben, ha azoknak – mint a Stichtingnek – ténylegesen lehetőségük volt megismerni e szabványokat. Ebben az összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság a Skoma-Lux ítélet 48. pontjára hivatkozik. A Stichting ezenfelül olyan jogalanyok érdekeit képviseli, akik nem ismerik ezeket az ISO-szabványokat, és a Stichting éppen a jelen eljárás keretében kapta meg a szabványokat. Az ISO-szabványokra való hivatkozás e körülmények között azt jelentené, hogy a Stichting nem tudja elérni az ezen eljárással elérni kívánt célt, és ezért a kérdést előterjesztő bíróság számára észszerűtlennek tűnik.
- 13 A fentiek alapján **másodszor** az a kérdés merül fel a kérdést előterjesztő bíróság számára, hogy mit jelent a „valakivel szemben hivatkozni” kifejezés. 2022. november 4-i határozatában a Rechtbank Rotterdam (rotterdami bíróság) megállapította, hogy ez a kifejezés egyrészt valamilyen kötelezettséggel függ össze, másrészt pedig valamilyen jog megvonására is lehetőséget nyújt. A jelen esetben kézenfekvőnek tűnik a kérdést előterjesztő bíróság számára, hogy azt a körülményt, hogy a Stichtinggel szemben nem lehet az irányelv 4. cikkének (1) bekezdésére és az abban szereplő, ISO-szabványokra való utalásra hivatkozni, úgy kell értelmezni, hogy nem vonható meg tőle az irányelv 3. cikkének (1) bekezdésében meghatározott legmagasabb kibocsátási szintek érvényesítéséhez való jog, mégpedig az ezen irányelv 4. cikkének (1) bekezdésében előírt ISO-szabványoktól függetlenül.
- 14 A kérdést előterjesztő bíróság **harmadszor** azt szeretné megtudni, hogy mely mérési módszerek alkalmasak a cigaretták rendeltetésszerű használata esetén keletkező kátrány-, nikotin- és szén-monoxid-kibocsátás legmagasabb cigarettánkénti szintjeinek mérésére, és különösen, hogy mit jelent a 2014/40 irányelv 2. cikkének 21. pontja értelmében vett „rendeltetésszerű felhasználása” kifejezés. Egyrészt a Stichting Rookpreventie ítélet 74. pontjából kitűnik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak értékelése, hogy a legmagasabb kibocsátási szintek mérésére ténylegesen használt módszerek megfelelnek-e az irányelvnek. A kérdést előterjesztő bíróság ebből azt a következtetést vonja le, hogy ezek nem feltétlenül az ISO-szabványok. Másrészt a kérdést előterjesztő bíróság véleménye szerint a „rendeltetésszerű felhasználása” kifejezést a többi

nyelvi változatra figyelemmel úgy kell értelmezni, hogy az az „előírás szerinti felhasználást” jelenti. Nem egyértelmű azonban, hogy e tekintetben az emberi dohányzási szokásokhoz való lehető legjobb közelítésről, az égési folyamat során keletkező füsttről vagy a kettő kombinációjáról van-e szó. Az előbbi esetben a füst mennyisége és gyakorisága lenne a meghatározó a legmagasabb kibocsátási szintek mérése során, és az apró szellőzőlyukakat legalább részlegesen el kellene fedni, amire a legmagasabb kibocsátási szintek ISO-szabványok alapján történő mérése során nem kerül sor. Ebben az esetben ezért az ISO-szabványok nem lennének alkalmasak a cigaretták rendeltetésszerű használata esetén keletkező kibocsátás legmagasabb szintjeinek mérésére.

- 15 Ha az ISO-szabványok nem alkalmasak a mérésre, a kérdést előterjesztő bíróság számára **negyedszer** az a kérdés merül fel, hogy alkalmazható-e adott esetben másik mérési módszer, és hogy e módszerre lehet-e hivatkozni ebben az esetben a dohánygyártókkal szemben. A dohánygyártók ugyanis kötelesek alkalmazni az ISO-szabványokat. A kérdést előterjesztő bíróság meg szeretné tudni, hogy az esetleges új kötelezettségek hogyan viszonyulnak a jogbiztonság és az alkalmazandó jogszabály meghatározottságának elvéhez. Ennek kapcsán felmerül a kérdés, hogy a dohánygyártókra gyakorolt esetleges negatív következmények igazolhatók-e az irányelv által kitűzött, a közegészség védelmének magas szintjére irányuló céllal. A kérdést előterjesztő bíróság ezenkívül azt is meg szeretné tudni, hogy maguk a tagállamok, tehát nem az Európai Bizottság, ahogyan azt az irányelv 4. cikkének (3) bekezdése előírja, meghatározhatják-e ezt a mérési módszert, és hivatkozhatnak-e arra a dohánygyártókkal szemben. Ezzel összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság arra is választ keres, hogy miként viszonyulna ez az irányelv által kitűzött, (teljes) harmonizációra és a dohánytermékek belső piaca zavartalan működésének elősegítésére irányuló célhoz, és hogy összeegyeztethető lenne-e ez az említett irányelvnek a szabad mozgásra vonatkozó 24. cikkével.
- 16 A kérdést előterjesztő bíróság számára **ötödször** felmerül a kérdés, hogy egy másik mérési módszer alkalmazásának szükségessége esetén továbbra is alkalmazni kell-e a 3. cikk (1) bekezdése szerinti legmagasabb kibocsátási szinteket. Felmerül tehát a kérdés, hogy fennáll-e belső kapcsolat egyrészt a 4. cikk (1) bekezdése szerinti ISO-szabványok, másrészt a 3. cikk szerinti legmagasabb kibocsátási szintek között, és hogy lehetőségük van-e a tagállamoknak arra, hogy maguk határozzanak meg – adott esetben csak átmeneti jelleggel – alternatív legmagasabb kibocsátási szinteket, és azokra a dohánygyártókkal szemben hivatkozzanak, és hogy miként viszonyul ez az irányelv által kitűzött, (teljes) harmonizációra és a belső piac zavartalan működésének elősegítésére irányuló célhoz.
- 17 A kérdést előterjesztő bíróság rámutat arra, hogy az irányelv lehetőséget biztosít a legmagasabb kibocsátási szintek csökkentésére és a mérési módszerek kiigazítására (lásd a 3. cikk (2) bekezdését és a 4. cikk (3) bekezdését). Semmi nem utal arra, hogy ezekre ne kerülhetne sor egymástól függetlenül. Ezzel összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság hivatkozik az irányelv

(51) preambulumbekzdésére. Ha nem áll fenn bels3 kapcsolat, akkor a 3. cikk (1) bekezdése szerinti legmagasabb kibocsátási szintek továbbra is teljeskörűen alkalmazhatók egy alternatív mérési módszer alkalmazása esetén.

- 18 **Hatodszor**, amennyiben az ISO-szabványok nem alkalmasak a legmagasabb kibocsátási szintek mérésére, és a dohánygyártókkal szemben hivatkozni lehet egy alternatív mérési módszerre, anélkül, hogy már tisztázott lenne, hogy e tekintetben milyen módszerről van szó, és hogy az milyen eredményekre vezet, a kérdést előterjeszt3 bíróság arra keres választ, hogy milyen következményeket kell ehhez a közbees3 id3ben fűzni, különösen, hogy ideiglenesen ki kell-e vonni a piacról a Hollandiában jelenleg értékesített cigarettákat.
- 19 **Végül** a kérdést előterjeszt3 bíróság meg szeretné tudni, hogy igényt tarthatnak-e a dohánygyártók átmeneti id3szakra, hogy adott esetben alkalmazkodjanak az alternatív mérési módszerhez és/vagy az alternatív legmagasabb kibocsátási szintekhez.

MUNKADOKUMENTUM